

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE!

Anul XX.

CELOR CE BINEVESTESC PACE,

No. 9.

CUPRINS:

Din Bucovina și Basarabia
Lăsați pierzării?
Eu trebuie să părăsesc meseria
Rolul femeii
Porunca a VI-a din Decalog
Viitorul Bisericii
Până aici ne-a ajutat Domnul
Un copil pierdut
Berbecul între spini
Experiențe cu Revista de
Toamnă
Mulțumiri lui Dumnezeu
Cincisprezece minute
misionare
Responsabilitatea bisericii
din urmă
Diverse

Din Bucovina și Basarabia

Intâmplarea aceasta ca Bucovina de Nord și Basarabia să treacă sub altă stăpânire a produs o mare frământare în toate sufletele și nu mai puțină în sufletul nostru al Adventiștilor de Ziua Șaptea. Și cum să nu fie așa când sufletul nostru al tuturor era legat de miile de credincioși cari ca și noi se străduiau să țină poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Peste 70 de Comunități cu 6.000 de credincioși și 17 predicatori se găseau în timpul ocupației pe teritoriul Bucovinei de Nord și Basarabiei.

Durerea în sufletele noastre a fost mare. Fratele D. Bădescu, președintele Conferinței Dunărea

de Jos—Nistru, Conferință care cuprinde partea de sud a Basarabiei începând cu orașul Chișinău, a fost în București la o zi-două după începerea ocupației. Dânsul fusese cu un scurt timp mai înainte în Basarabia și vizitase pe credincioși. Plângea ca o mamă căreia i se luase dela sân copilul ei mult iubit, și i se sfâșia inima când se gândea la toți aceia pe cari îi vizitase mai înainte și de care nu mai știa acum nimic.

Au fost zile îndoliate acelea, căci nu puteam ști de credincioșii noștri nimic. Tot ce puteam face

Familia fratelui Popov.

„Curierul Misionar“

Foaie lunară

a Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Inscrisă sub No. 324/938 Trib. Ilfov

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10.
Abonamentul pe un an lei 100.

era să ne rugăm la Dumnezeu să-i ia sub ocrotirea Lui. Și cu siguranță El a făcut aceasta.

Încetul cu încetul am putut afla slabe vești despre credincioșii de acolo, deoarece ici și colo, foarte puțini, au putut să vină. Predicatorii au rămas lângă aceia cari li-au fost încredințați de Dumnezeu spre păstorire. Unul singur a făcut excepția. Din partea conducerii Uniunii se lăsase libertate predicatorilor ca pentru cazuri de acestea de forță majoră să-și aleagă singuri unde să rămână. Și ei au ales să rămână lângă aceia cari acum mai mult ca oricând aveau nevoie de sprijin sufletesc. Și cred că bine au făcut. Aceasta de altfel trebuie să fi mângâiat multe suflete necăjite.

Ca în zile cu adevărat grele, când Dumnezeu este singurul care poate da sfat și îndrumare, predicatorii noștri și cu presbiterii apropiați de locul unde se aflau, s'au strâns și cea dintâi măsură ce au luat a fost de a proclama șapte săptămâni de rugăciune și ziua de Miercuri să fie o zi specială de rugăciune și post.

La vreo două săptămâni dela ocupație, au mai venit unii credincioși cari ne-au adus vestea că Adventiștii de acolo continuă să țină adunările de cult, și să îndeplinească și toate celelalte servicii, deoarece sufletele erau și mai dornice după ajutor dela Dumnezeu.

Să ne rugăm și noi Bunului Dumnezeu pentru ca El să-i sprijinească.

D. Florea

Lăsați pierzării?

Imi amintesc de un tablou pe care l-am văzut cândva. Scena reprezenta o mare întindere de apă. Pe țărmul care se zărea, apărea o cetate strălucitoare. Pe întinderea apei se vedea o barcă vâslită cu multă putere de un bărbat. Direcția bărcii era către cetatea cea strălucită. Deși barca era destul de mare, totuși în ea nu se găsea decât acea singură persoană. Însă, aproape să se piardă în valuri, în jurul bărcii se vedeau o mulțime de inși gata să se înece. Era soția, copiii, părinții rudele și cunoscuții celui din barcă. Fericit că se găsea în siguranța unei bărci bune, bărbatul vâslea cu ochii ațintiți spre cetate, străduindu-se a ajunge cât mai curând acolo, dar neluând în seamă starea celor din jurul lui. Sub tablou stăteau scrise cuvintele: **Oare singur?**

Iubiți frați, acest tablou cuprinde una din învățăturile cele mai mari și anume ne atrage atenția asupra răspunderii ce apasă asupra fiecăruia dintre noi. Ne-am făcut în totul datoria față de cei iubiți ai noștri, sau oare ne găsim în aceeași stare ca bărbatul din barcă, mulțumiți că

am găsit pentru noi înșine scăparea prin Hristos, și închizându-ne în noi înșine, nu auzim strigătele de ajutor ale celor din jurul nostru ce stau să se înece în valurile furioase ale ispitei și păcatului?

Oare singuri dorim noi să ajungem în împărăția cerurilor, cetatea cea strălucită, lăsând în necunoștință și sortiți unei pieiri sigure, pe toți aceia cari ne sunt dragi? O, nu pot crede că există un singur membru care să nu se cutremure la gândul că cineva din cei scumpi lui ar putea să lipsească dela bucuria cerească.

De aceea, în anul acesta, pentru a spori eforturile noastre în ce privește vestirea marilor adevăruri ale mântuirii întâi în familia fiecăruia dintre noi, apoi a rudelor și a prietenilor noștri, s'a orânduit ca să se dea îndemnul către membrii noștri a face cât mai multe abonamente la revista *Semnele Timpului*, cu ocazia Campaniei de Toamnă.

Iubiți frați, abonați-vă acum la revista „*Semnele Timpului*” pentru ca regulat acest sol al mântuirii să vă viziteze și să aducă în familiile dvs cuvinte și îndem-

nuri îndrumătoare spre cer. Dar în afară de cei din jurul casei, fiecare dintre noi are poate părinți, frați, surori și alte rude cum și prieteni cari locuiesc departe și la cari nu se poate duce acum spre a-i oferi Revista de Toamnă și a-i vorbi de chemarea solemnă ce Dumnezeu o adresează. De aceea momentul potrivit și calea cea mai bună de a ne împlini datoria sfântă ce o avem față de ei, este a le face acum un abonament la revista *Semnele Timpului*. În chipul acesta veți fi siguri că regulat în casele celor a căror mântuire o doriți, vor răsună apelurile duioase ale lui Isus, chemându-i mai aproape de El, la o consacrare deplină.

Timpurile mult prea serioase pe cari le trăim, ne cer să sporim eforturile noastre în ce privește pregătirea noastră către cer și vestirea chemării divine la toți din juru-ne. Ca și Lot în ajunul pierzării Sodomei, să căutăm în grabă ca la urechile celor ai noștri să ajungă vestirea că timpul se apropie de sfârșit și revenirea lui Isus este aproape.

Ținta Campaniei de Toamnă din anul acesta este ca fiecare membru să se aboneze pentru casa lui la revista „*Semnele Timpului*”, iar apoi să facă cel puțin un abonament pentru una din rudele sau prietenii lui.

Adresele cum și costul de 50 lei al unui abonament pe un an, se va preda Cercului Misionar al Comunității respective, care va întocmi un tablou de toate aceste adrese și împreună cu sumele îl va trimite Conferinței respective.

Luați cu toții parte la lucrarea Campaniei de Toamnă din anul acesta, făcând cât mai multe abonamente și răspândind revista special tipărită, și roadele se vor vedea într'o măsură bogată.

Dacă membrii unei Comunități doresc să ducă personal revistele, de fiecare dată când apar, în felul acesta având ocazia minunată de a vorbi din Cuvântul Domnului, atunci ne vor atrage atenția ca toate acele abonamente să fie trimise în bloc pe adresa Comunității.

V. Florescu

Eu trebuie să părăsesc meseria

Nu de mult, un tânăr creștin în etate numai de 17 ani, mi-a scris aceste cuvinte: „Eu trebuie să părăsesc în curând meseria”. Cu siguranță că asemenea cuvinte rostite de acest tânăr credincios, au pornit dintr’o inimă care este înțelegătoare a lui Isus, și care inimă a înțeles pe deplin din Sfintele Scripturi, căci pentru a fi mântuiți și salvați din ghiarele lui Satana, a trebuit mai întâi ca Fiul cel scump al lui Dumnezeu să Se ofere de bună voie a părăsi pe Tatăl, pe îngerii sfinți, cari li slujeau și chiar mărirea și onoarea ce avea la Tatăl, și să vină să ia chip de om pământesc; să ia parte la suferință, la prigonire, la trudă, la lipsă, la desonoare și la urmă la moarte de cruce, numai și numai ca să ne smulgă pe noi din ghiarele vrăjmașului înverșunat și să ne facă fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai împărăției celei veșnice.

Dar chiar înainte de a veni Domnul Isus în trup omenesc pentru ca să ispășească păcatele noastre, au fost oameni credincioși cari au părăsit totul, avutul și rudele numai ca să împlinescă cerințele bunului Dumnezeu.

În Sfintele Scripturi, putem face și noi cunoștință cu acești bărbați sfinți. Însă nu dorim doar să cunoaștem credințioșii, ascultarea și sacrificiul lor, dar dorim să învățăm a călca în de-aproape pe urmele lor.

Abraam a părăsit totul la porunca Bunului Dumnezeu și a mers unde a fost trimis de El fără să stea la vreo tocmeală cu Dumnezeu. Dumnezeu l-a binecuvântat mult după ce Abraam a dat o bună dovadă de adevărată încredere în El prin aducerea singurului său fiu ca ardere de tot pe altar așa cum îi poruncise. Așa a ajuns Abraam să fie numit părintele credincioșilor și un neam mare și o binecuvântare pentru toate familiile pământului. Gen. 12, 1. 2. Noi putem să fim numiți copiii lui Abraam și moștenitori prin făgă-

duință, dacă vom urma pilda de credință a lui Abraam. Gal. 3, 29; Rom. 8, 17.

Moise, omul lui Dumnezeu, pentru ca să poată fi de folos în lucrarea lui Dumnezeu la care era să fie chemat de cer, a părăsit palatul lui Faraon și a plecat, ca împreună numai cu îngerii cerului și cu oile pe cari le păstora să poată fi pregătit de Dumnezeu pentru ca mai târziu să stea în fruntea unui popor numeros, să le dea legi și învățături și să-i conducă în Canaan. Exod 2, 15—22.

Ca urmare a deplinei ascultări a lui Moise de toate poruncile Domnului, el a fost numit prietenul lui Dumnezeu. Și noi putem fi numiți prietenii lui Dumnezeu, dacă vom asculta de Domnul și vom fi gata în orice vreme să mergem unde Divinitatea are nevoie de noi ca să fim martorii Săi. Ioan 15, 14.

Rut este, de asemenea, un foarte bun exemplu vrednic de urmat de toate tinerele creștine. Rut a părăsit totul: patria, rudele, cunoștinții și tot ce-i putea face viața plăcută, numai ca să urmeze adevăratului Dumnezeu în orice împrejurare s’ar găsi, fie bună, fie rea. Credințioșia ei a fost din belșug răsplătită de Dumnezeu chiar în viața ei de mai târziu.

Dea bunul Dumnezeu ca toate tinerele creștine să aibă în inima lor hotărârea lui Rut, căci de asemenea creștine are Dumnezeu nevoie. Rut. 1, 16—17.

Daniel a fost aruncat în groapa cu lei unde nu se găsea nimeni din familia lui, el a sacrificat totul, numai pe Dumnezeu nu. Dan. 6, 1—28. În urma acestei mari încrederi a lui Daniel în Dumnezeu, cerul a fost onorat, deoarece s’a dat porunca în toată împărăția, ca toți să se teamă și să se înfricoșeze de Dumnezeul lui Daniel. Dan. 6, 25. 26.

Domnul să ajute ca între tinerii din biserică să fie și astăzi mulți ca Daniel: curajoși și credincioși în a-L mărturisi și în a-L onora.

Noul Testament ne prezintă de asemenea marele sacrificiu al Domnului Isus, care până la cruce a mers neconținut pe calea jertfirii de sine lucrând ca să ne mântuiască pe noi. Apoi cei doisprezece apostoli au părăsit cu toții meseriile lor, alții slujba lor și au mers după Isus care-i chemase să lucreze în numele și în puterea Lui. Datorită consacrării, Evanghelia a putut să se întindă aducând bucurie multor inimi. La fel și azi, prin străduințele noastre în lepădare de sine și în ascultare de porunca Domnului care zice: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”, mulți vor putea să audă despre a doua venire a Domnului Isus.

Cei despre cari am auzit mai sus și-au făcut în mod credincios datoria. Acuma ne revine această însărcinare nouă cari suntem așteptători ai revenirii în mărirea Domnului Isus pe nori.

Câți sunt gata să meargă în numele Lui Isus acolo unde vor fi trimiși, ca astfel să împlinescă porunca Domnului din Matei 24, 19. 20, iar la venirea Domnului în mărirea, să primească cununa de biruitor?

Aceasta l-a determinat pe tânărul nostru să-mi scrie următoarea scrisoare:

„Iubite frate, află despre mine că sunt bine. Nu este o zi, nu este o oră, în care eu să nu mă gândesc la Dvs și la lucrarea Domnului la care trebuie să iau parte și eu.

„Simt că în zadar voi fi cel mai bun creștin, dacă n’am să iau parte la predicarea Evangheliei mântuirii prin colportaj (lucrarea de primul rang). Simt că trebuie să răspund Domnului: „Iată-mă, trimite-mă”. Simt că în curând trebuie să părăsesc meseria mea de dogar, și să răspândesc lumina Evangheliei. Aceasta cere Domnul dela mine. Eu nu vreau să zic: „Du-te tu frate, căci eu n’am timp. O! nu! Vreau să merg eu, și să invit și pe alții să meargă, căci nu e timp de pierdut”.

Intrând în colportaj, primele experiențe le-am făcut împreună chiar în localitatea unde avea familia și în împrejurimi. Am fost de față în familia lui, când tatăl său și mama sa, la plecare în lucrare de prima dată, l-au sărutat mult și cu lacrimi de bucurie în ochii lor, au zis: „Dumnezeu să te binecuvinteze și să te întărească în sfânta Lui lucrare în care intri”.

În cartea „Educație”, la pag. 159, Domnul zice: „În această ultimă lucrare a Evangheliei, trebuie ocupat un câmp imens de mare, și mai mult decât oricând înainte, lucrarea va primi ajutor. Atât tineri cât și oameni în vârstă, vor

fi chemați dela câmp, dela vie, dela atelier și trimiși de Domnul ca să ducă Solia Sa”.

Iată exemplul tânărului de mai sus care a făcut bucurie Domnului când a primit chemarea și a răspuns venind în lucrare.

Acest tânăr care a părăsit meseria pentru cauza Domnului, este astăzi unul dintre cei mai buni lucrători de primul rang din câmpul nostru.

Dea Dumnezeu ca spiritul de sacrificiu pentru Isus și pentru predicarea Evangheliei Sale să pătrundă în orice inimă tânără din biserică Domnului.

V. Schiopoia

Rolul femeii

în lucrarea Domnului

Ici și colo întâlnim frați ce par a crede că Dumnezeu are un loc foarte mic, sau chiar niciunul pentru femei, în marele Său program de a duce Evanghelia mântuirii la toți locuitorii pământului. Cei cari sunt de părerea aceasta au o idee greșită despre planul lui Dumnezeu. După cum este sigur că mântuirea este pentru femei ca și pentru bărbați, tot atât de sigur este că Dumnezeu are un loc pentru femeia creștină ca și pentru bărbatul creștin în programul Său de a face cunoscut lumii ce piere, iubirea Sa, cum și bunăvoința Sa de a salva dela păcat și moarte.

Cei cari citesc Biblia știu că și în timpul Vechiului Testament și în timpul Noului, Dumnezeu a folosit și femei în legătură cu lucrarea Sa. Când Isus era pe pământ, un mare număr de femei slujeau împreună cu El; și apostolul Pavel vorbește de femeile cari lucrau împreună cu el la vestirea Evangheliei. De atunci și până astăzi, în decursul veacurilor, femei temătoare de Dumnezeu au jucat un rol important în lucrarea Bisericii. Chiar dacă surorile nu au ocupat deseori po-

zițiile cele mai însemnate, vom putea vedea însă în ziua răsplătirilor finale că prin influența lor evlavioasă și prin lucrarea lor umilă ele au săvârșit tot atât de mult, dacă nu chiar și mai mult decât frații, în câștigarea de suflete și creșterea împărăției lui Dumnezeu.

Scopul lui Dumnezeu este ca în Biserica Rămășiței femeile să-și îndeplinească partea lor pentru terminarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Prin serva Domnului am fost învățați că: „Domnul are de dat și femeilor, la fel ca și bărbaților, o lucrare de făcut Femeile pot să-și ocupe locurile în lucrare în crizele acestea și Domnul va lucra prin ele. Dacă sunt pătrunse de simțul datoriei lor, și lucrează sub influența Spiritului lui Dumnezeu, ele vor avea acea stăpânire de sine de care este nevoie în aceste vremuri. Mântuitorul va reflecta asupra acestor femei devotate lumina chipului Său, și aceasta le va da o putere care va întrece pe cea a bărbaților. Ele pot face în familii o lucrare pe care bărbații nu o pot face, o lucrare ce atinge viața lăuntri-

că. Ele pot să se apropie de inimile aceluia la cari bărbații nu pot ajunge. Este nevoie de lucrarea lor”. — „Mărturie”, vol. 6, pp. 117. 118.

Totdeauna surorile noastre credincioase au făcut mult pentru înaintarea acestei lucrări. În Comunități ele au lucrat cu căldură și devotament pentru succesul școlii de Sabat, și în toate celelalte departamente și ramuri ale lucrării. În Conferințele și Instituțiile noastre din întreaga lume, ele au făcut, de asemenea, o lucrare nobilă. În prezent avem în lucrarea și organizațiile noastre mai multe mii de femei ca evangheliste, învățătoare, infirmiere, doctorițe, redactoare, lucrătoare biblice, colportoare, etc. Mulțumim lui Dumnezeu pentru această armată de lucrătoare consacrate. Rugăciunea noastră este ca Domnul să binecuvinteze din belșug lucrarea lor, și să adauge încă un mare număr la numărul lor.

În orașele noastre mari mai ales avem nevoie mai mare de lucrătoare biblice. În aceste centre mari de populație, ele pot adesea să intre și în căminuri cari sunt închise pentru evangheliștii bărbați. Și după cum spune ultima parte din citatul nostru: „Ele pot face în familii o lucrare pe care bărbații nu o pot face, o lucrare ce atinge viața lăuntrică”. Lucrarea de colportaj este o altă ramură de serviciu în care surorile noastre au dovedit succesul lor și unde era cea mai mare nevoie de ele. Chiar acum, când așa de mulți din colportorii noștri au fost chemați la datorie către patrie, Domnul își îndreaptă privirea către surorile noastre ca să se ridice și să ia lucrarea pe care acești frați au fost nevoiți s'o lase.

Da, Dumnezeu are de făcut o lucrare însemnată pentru surorile noastre în cămin, în Comunitate și afară în câmpurile misionare. Trebuie să li se dea ocazie, ajutor și încurajare să îndeplinească misiunea încredințată lor de Dumnezeu.

Porunca a VI-a din Decalog

Numai Dumnezeu singur poate da vieața. La începutul creațiunii, Dumnezeu a suflat în nările omului suflare de vieață, și omul a devenit un suflet viu. Când Dumnezeu găsește de cuviință, această suflare de vieață este retrasă, iar omul se întoarce iarăși în țărâna din care a fost luat. Darea și retragerea vieții sunt funcțiuni cari depind direct de Dumnezeu. Pentru un om a lua vieața vreunui semen al său, însemnează a se amesteca în planul lui Dumnezeu. Tot așa este și când cineva își scurtează propria sa vieață. Dumnezeu este autorul vieții și nimeni nu are voie să se amestece în planul lui Dumnezeu. A lua vieața, fie a sa proprie sau a altuia, însemnează a intra în atribuția lui Dumnezeu, și a face ceea ce este interzis, și a lua ceea ce omul nu poate da înapoi.

Porunca este lămurită: „Să nu ucizi”. Porunca interzice scurta-re a vieții prin orice mijloc sau cale. Ea interzice a face chiar primul pas care ar duce eventual la acest act. Tocmai acesta este motivul pentru care Hristos, comentând această poruncă, a zis: „Oricine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecării; și ori cine va zice fratelui său: ‚Prostule!’ va cădea sub pedeapsa Soborului; iar ori cine îi va zice: ‚Nebunule!’ va cădea sub pedeapsa focului gheenei”. Mat. 5, 22. Mânia dă loc la cuvinte, apoi la lovituri, și poate la ucidere. Hristos pune degetul pe cauza uciderii, și spune că ea își are rădăcina în ură. De aceea El osândește deja mânia, declarând că aceasta este o călcare a poruncii lui Dumnezeu.

Puțini oameni înțeleg ce se cuprinde în mânie. Prima ucidere pe pământ a fost rezultatul mâniei. „Cain s'a mâniat foarte tare”, și „pe când erau la câmp, Cain s'a ridicat împotriva fratelui său Abel, și l-a omorât”. Genesa 4,

de Prof. M. L. Andreassen

Facultatea de Teologie Adventistă,
Washington

5. 8. Uciderile săvârșite din mânie nu sunt totdeauna premeditate, căci ele sunt de obicei, rezultatul unui impuls momentan, unei porniri de furie nestăpânită. Un om înfuriat este ieșit din fire, după cum un om otrăvit este ieșit din fire. E de puțină importanță susținerea, că cineva a fost beat, și că de aceea e iresponsabil. Poate fi adevărat, că în momentul crimei, bețivul a fost atât de amețit de alcool, că nu și-a dat seama ce face, dar când a băut primul pahar, el s'a făcut răspunzător pentru tot ceea ce avea să facă după aceea. Oricine să ia aminte la aceasta, înainte de a pune primul pahar la gură. El este responsabil atât înaintea lui Dumnezeu, cât și a oamenilor.

Tot așa este și cu mânia. Ultimul pas n'ar fi existat, dacă n'ar fi fost primul pas, și de aceea când se face primul pas, omul trebuie să se gândească și la ultimul pas. Hristos vedea lămurit, iar când avertiza împotriva mâniei, El lovea la rădăcina uciderii. El își da seama că este mult mai bine a stăpâni forțele celui rău la începutul lor, decât a încerca să le înfrânezi la sfârșit.

A se căuta împăcarea

Hristos era atât de îngrijorat de a nu se neglija nicio ocazie pentru a stabili relațiuni de prietenie cu toți oamenii, încât recomandă chiar că acela care este în vrăjmășie cu fratele său să caute a se împăca cu el mai înainte de a-și aduce darul său la altar. „Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul tău acolo înaintea altarului, și du-te

întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul. Caută de te împacă de grabă cu pârîșul tău, câtă vreme ești cu el pe drum; ca nu cumva pârîșul să te dea pe mâna judecătorului, judecătorul să te dea pe mâna temnicerului, și să fii aruncat în temniță. Adevărat îți spun că nu vei ieși de acolo până nu vei plăti cel din urmă bănuț”. Mat. 5, 23—26.

Această declarație este mai tare decât își închipue unii. Nu cel ce își aduce darul este, care are ceva împotriva fratelui său, ci acela care a plecat. Cel dintâi ar putea zice: „Eu m'am purtat corect, nu urăsc pe nimenea și n'am nimic împotriva nimănui. Eu știu că acest om are ceva împotriva mea, dar aceasta nu mă privește; eu nu am nimic împotriva nimănui. Eu știu că acest om are ceva împotriva mea, dar aceasta nu mă privește; eu nu am nimica împotriva lui”. Hristos nu era însă mulțumit cu această atitudine. Dacă îți aduci aminte că cineva are ceva împotriva ta, „lasă-ți darul, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul”.

Câte s'ar putea spune aici despre mânie! În această privință, mulți lasă de dorit. Uneori ne supărăm pentru vreun lucru, și neglijăm să cerem ajutor dela Dumnezeu ca să ne păstrăm calmul și stăpânirea de sine. Noi ne pierdem răbdarea, liniștea și respectul de sine. Mai târziu însă ne rușinăm de ceea ce am făcut, întocmai ca un bețiv care a făcut vreo faptă rușinoasă. Dar, ca și acesta, tot astfel și noi, pierdem, cu timpul, simțul rușinei. Intr'o zi mergem în sala de dans, iar a doua zi mergem la biserică, ca și când nu s'ar fi întâmplat nimic. În felul acesta tăgăduim, în mod rușinos, pe Domnul, care a murit pentru noi.

O mare însemnătate trebuie să aibă cuvintele: „Aici este răbda-

rea sfinților, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus". Apoc. 14, 12. Intr'o lume în care răbdarea este o raritate, unde oamenii se lasă conduși de emoțiile primitive și pierd stăpânirea de sine, există oameni cari rămân calmi și cu stăpânire de sine. Ei păstrează poruncile. Ei se stăpânesc pe ei înșiși. Ei au răbdarea sfinților.

Totuși nu numai când cineva este mâniat distruge vieța semenului său. Să medităm puțin și la aceasta.

Dacă cineva lovește pe altul cu intenție și-l ucide, noi îl numim ucigaș. Tot așa și când cineva otrăvește vreo persoană. Măsura vinovăției nu se va face după timpul cât a durat uciderea. O cantitate mică de otravă adăogată zi cu zi la mâncare nu va micșora responsabilitatea vinovăției. Deși va necesita poate zile, luni sau ani, totuși răspunderea va avea aceeași greutate. De fapt, se poate argumenta cu dreptate, că otrava administrată câte puțin a necesitat mai multă premeditație, și de aceea vinovăția este mai mare.

Principiile discutate aici sunt de o mare importanță. Că cineva a fost lovit mortal cu sânge rece, pe „când era la câmp”, sau la plimbare, sau a fost otrăvit, vinovăția este aceeași. Aceste principii își au aplicația și asupra acelor cari au procurat mijloacele criminale. Ele sunt aplicabile și asupra vânzătorilor și distribuitorilor de băuturi alcoolice și narcotice. Acestea se aplică și asupra furnizorilor și a celor cari au pregătit drogurile otrăvitoare, ca și asupra îngrijitorilor nesiguri și a incendiatorilor. Ele se aplică și asupra acelor cari ar trebui să aplice cu strictețe legea, dar cari o ocolesc. Ele se aplică și asupra doctorilor incapabili, a politicianilor corupți, a judecătorilor și legislatorilor cari trec cu vederea crimele, pentru interes. Ele se aplică și la predicatorii cari ar fi trebuit să predice adevărul, dar cari s'au întors la povești, la avocații cari

apără pe vrăjmașii societății, la cei ce filmează dramele crimelor, sau la cei cari le descriu în formă de piesă de teatru, sau în romane. Ele se aplică la autorii morali ai crimelor, la traficantii viciilor, la cei ce corup pe tineri și tinere. Ele se aplică la acei cari se îmbogățesc pe spinarea săracilor, cari profită de vrăjmașia dintre popoare și încurajează aceasta. Dar aplicația lor merge și mai departe.

Au drept oamenii ca să-și ridice chiar propria lor vieță? Puțini dintre creștini ar răspunde afirmativ. Uciderea este osândită de biserica creștină, ca fiind o violare a poruncii a șasea. Dacă aceasta este adevărat, atunci ce putem spune despre acei cari deși nu-și iau vieța printr'un act violent, totuși își scurtează puținul lor timp de existență prin obiceiuri neînțelepte și nesănătoase? Ce putem spune despre acei cari cu premeditație se otrăvesc pe ei înșiși zi după zi, și apoi mor? Poate oare să reziste argumentul lor, că ceea ce fac ei nu vatămă mult, și că ei nu-și curmă direct zilele?

Păzirea acestei porunci cuprinde firește o respectare înțeleaptă a legilor sănătății și ale vieții. Acela care își scurtează zilele printr'o viețuire nesănătoasă, poate că nu se sinucide direct, dar el face aceasta încetul cu încetul, și de aceea nu poate fi considerat vinovat. Vieța care i-a fost dăruită de Dumnezeu este un bun sfânt, și el nu trebuie s'o risipească sau s'o distrugă.

Acela care își scurtează zilele prin vreun mod oarecare nu-și vatămă numai lui însuși, ci și altora. El face aceasta prin exemplul său rău, căci nimenea nu trăiește numai pentru sine; tot ceea ce noi facem influențează și asupra altora. Și, fie că ne-am scurta vieța, prin vreun act violent, sau numai prin neglijență, cu premeditare sau fără intenție, exemplul nostru va influența puternic și vieța altora.

Dar nu numai prin exemplu aduc asemenea oameni vătămare altora. Dacă Dumnezeu ne-a dat anumite talente, ca să le folosim spre binele semenilor noștri, facem rău dacă ascundem aceste talente, sau refuzăm a „le pune la schimbător”. Dacă trăim astfel încât să nu putem aduce o servire deplină, atunci răpim pe alții de ceea ce le datorăm, sau de ceea ce Dumnezeu a intenționat ca să le dăm. Noi putem viețui într'un așa mod încât să ne îmbolnăvim și să devenim suferinzi, și să fim incapabili a lucra după măsura capacității noastre, și făcând astfel, nu numai că ne aducem nouă înșine vătămare, dar răpim și pe alții de serviciile noastre.

De aceea datoria noastră este, de a trăi astfel, încât să fim în cea mai bună stare fizică și mentală. Aceasta pretinde însă hrană, odihnă, recreație, distracție, muncă, într'un chip cumpătat. În această privință ne deosebim cu toții, unii de alții. Regulele generale sunt bune, dar chiar și acestea trebuie aplicate individual. În această privință ne trebuie înțelepciune și har dela Dumnezeu.

Nu pierdeți din vedere că anul acesta trebuie să facem o foarte scurtă lucrare cu Revista de Toamnă, răspândind-o abonându-ne pe noi la revista Semnele Timpului, și abonând și pe cât mai mulți alții.

În fiecare săptămână luați reviste din Servieta Misionară și trimeteți-le la cei a căror mântuire, o doriți și nu uitați a oferi fiecărui oaspete să se servească din plin cu literatura ce o puneți în Servieta Misionară.

Sora Magdalena Gheorghe, moașă diplomată a Institutului „Maternitatea” din București, primește consultații zilnic.

Adresa: Str. Stănescu Delari 13, București. Se poate folosi autobuzul 33 până la stația Serg. Mușat.

Viitorul Bisericii

XII

Evitați contrafacerile

În materie de religie, autenticitatea este fundamentală și de absolută trebuință. Dumnezeu este Dumnezeul adevărului, Autorul realităților veșnice, a principiilor neschimbătoare ce cârmesc universul. Adevărul luminează, desrobește și sfințește. Omul este mântuit în măsura în care primește Adevărul și umblă în Adevăr. Satana este tatăl minciunii, prin care reuși să orbească și să târască după el o treime din stelele cerului. Prin minciună amăgi el pe Eva, minciună pe care a intronat-o și a cărei stăpânire o menține pe globul nostru pământesc. Dela răsvrătirea lui Satana, universul asistă la o luptă înverșunată între lumina Adevărului și întunerecul minciunii.

Departate de a se înfățișa totdeauna sub aspectul vizibil de amăgire și înșelăciune, minciuna se ascunde pretutindeni în lumea aceasta, sub înfățișările cele mai diferite și cele mai iscusite. Dar dintre toate formele acestei arme de temut, cea mai primejdioasă este **contrafacerea**, imitarea adevărului, reproducerea frauduloasă, ce trece drept realitate. Întreg sistemul satanic de amăgire, se bazează pe principiul contrafacerii.

Lucifer a prezentat îngerilor o contrafacere a guvernării divine, prin care spera să ia locul Fiului lui Dumnezeu. El a oferit Evei, și oferă și oamenilor, o speranță înșelătoare, având înfățișarea și atracția realității. El propune aspirațiilor sufletului omenesc diferite forme de religie falsă. El a așezat alături de creștinismul adevărat, autentic, o contrafacere: astfel caută a pune o divinitate alta, tatăl, mama și copilul, în locul Tatălui, Fiului și Spiritului Sfânt, o lege ciuntită și schimbată, în locul Decalogului, înlocu-

ind Ziua de odihnă, piatra de amintire a Puterii creatoare și sfințitoare a Dumnezeului celui viu, cum și Spiritul Sfânt; un mijloc de mântuire fals, o răscumpărare falsă; o contrafacere în toate amănuntele, imitând toate fazele planului de mântuire, o capodoperă a marelui amăgitor, ascunzând sub înfățișarea adevărului, sfințeniei, dreptății, și iubirii, înșelăciunile ipocriziei și violențele prigoanei.

Principiul contrafacerii îl găsim în istoria întreagă a poporului lui Dumnezeu, dela Moise, până în zilele noastre, sub formă de profeți falși, hristoși falși și mișcări false de reformă. După ce amintește progresul lucrării începută de Luther, sora White scrie: „Dar Satana nu a rămas inactiv. El încearcă, **după cum făcuse totdeauna în asemenea împrejurări**, să înlocuiască lucrarea de Reformă printr'o **contrafacere prin care să amăgească și să piardă sufletele**. După cum și în primul secol al Bisericii au fost hristoși falși, tot așa se ridică și în secolul șasesprezece profeți falși“. — Marea Luptă, p. 187.

Primul „reformator“

Știți care este numele lui? El se numește Lucifer. Dar schimbându-și și stricându-și caracterul, poziția și rolul său, a devenit Satana, vrăjmașul. Ros de ambiție, invidie, și nemulțumire, el a întreprins o pseudo-reformațiune. Dând la o parte autoritatea legitimă a lui Dumnezeu, ascunzând planul său sub o îmbrăcăminte de lumină, înfățișându-se ca un apărător al dreptului și dreptății, el și-a atribuit misiunea de a îndrepta abuzurile, pretinsele nelegiuiri, ale căror victime zicea că sunt oamenii. Prin acușările și calomniile sale, învăluite cu dibăcie sub o aparență de adevăr, el a lucrat în ascuns, ca să dărâme încrederea ca astfel

să-și stabilească opera lui de anarhie și distrugere. O, și noi cunoaștem rezultatele dureroase! Și în felul acesta, primul „reformator“ a devenit marele „DE-FORMATOR“, iscusitul semănător al criticei, neîncrederii, vrăjmașiei și desorganizării. El este părintele tuturor pretinselor reforme cari s'au așezat de-a-curmezișul lucrării lui Dumnezeu. Numai o singură literă deosebete Reformațiunea de Deformațiune. Acest fapt este foarte semnificativ: deformațiunea poate contraface până într'atât Reformațiunea, încât este greu să deosebești dela început cursele.

Contrafacerile prezise

În acest timp al sfârșitului, vreme de cea mai mare primejdie pentru biserică, Satana se folosește de arma sa favorită. Isus anunță hristoși falși și profeți falși. Vrăjmașul va contraface venirea Domnului, ca să amăgească, dacă e cu putință, chiar și pe cei aleși. (Matei 24, 23—25.) Spiritul profeției descrie o redeșteptare măreață a Bisericii, prin care lumea va fi luminată de slava cerească. El prevede, de asemenea, și redeșteptări false, cari să împiedece planul divin.

„Înainte de ultima revărsare a judecăților lui Dumnezeu va fi o asemenea redeșteptare a evlaviei dela început, cum nu s'a mai văzut din timpurile apostolice.... Vrăjmașul sufletelor vrea să pună stavilă acestei lucrări, și înainte ca timpul unei astfel de mișcări să fi sosit, **el va depune toate eforturile să o împiedece prin contrafacerile sale**“. — Idem, p. 464.

Chiar dela începutul mișcării advente, această prezicere s'a dovedit ca adevărată. Ajunși în ajunul ultimilor evenimente, noi suntem martorii eforturilor de temut ale marelui vrăjmaș, pentru a amăgi sufletele prin contrafacerea prezentată sub forma înșelătoare de pseudo-reformațiuni. Încă odată, după cincisprezece ani, am avut personal de dat piept cu mișcări de reformă în diferite câmpuri ale Diviziunii noastre.

De curând chiar, am primit din Statele Unite, din America de Sud, Olanda, Africa și din alte părți, scrieri de-ale unor persoane sau grupe cari pretind că au o lumină nouă și cari își iau pe nedrept misiunea de a reforma biserica. De diferite forme și înfățișări, toate aceste mișcări au aceleași tendințe și aceleași caracteristici. Dacă aceasta n'ar fi primejdia care-i urmărește pe frații și surorile puțin avertizate, n'ar merita să ne oprim nici măcar o clipă asupra acestor lucruri. În general, aceste mișcări sunt conduse de oamenii cari își atribuie rolul de „reformatori”, cari pretind autoritatea stabilită de Dumnezeu în Biserică și lucrează, după cum spun ei, în numele Mărturiilor prin armele înșelătoare ale criticei, vorbirii de rău, bârfirii și nemulțumirii.

Exemple din trecut

Asemenea tendințe nu sunt ceva nou. Iată cum sunt ele judecate prin spiritul profetiei:

„Biblia ne atrage atenția în mod deosebit să ne păzim ca în mod ușuratic să aducem învinuire contra acelor pe cari Dumnezeu i-a chemat să fie trimișii Lui. Apostolul Petru, vorbind despre o anumită clasă de oameni, spune: „Ca niște îndrăzneți și încăpățânați ce sunt, ei nu se tem să batjocorească dregătorii-le, pe când îngerii cari sunt mai mari în tărie și putere, nu aduc înaintea Domnului nicio judecată batjocoritoare împotriva lor”. Și apostolul Pavel, în instrucțiunile sale pentru cei cari au fost puși peste biserici, zice: „Impotriva unui presbiter să nu primești învinuire decât din gura a doi sau trei martori”. El care a pus asupra oamenilor greaua răspundere de conducători și învățători ai poporului Său, va trage la socoteală pe popor de felul în care se poartă ei cu servii Lui. Noi trebuie să onorăm pe cei pe cari Dumnezeu i-a onorat. Judecata căzută asupra Mariei ar trebui să fie o avertizare pentru toți cari se lasă stăpâniți de gelozie, și murmură contra acelor asu-

pra cărora Dumnezeu a pus sarcinile lucrării Sale”. — „Patriarhi și Profeti”, p. 386.

Răscoala lui Core este, din acest punct de vedere, plină de învățăminte: „Dar nu-și vor trage decât osândă acești oameni, cari se ridică să vestească lumină nouă și totuși se desbină de acei servi pe cari Dumnezeu îi conduce. Aceasta a fost calea apucată de Core, Datan și Abiram, iar răscoala și acțiunea acestora stă scrisă ca avertisment pentru toți ceilalți. Noi nu trebuie să facem ca ei, ca să învinuim și să osândim pe cei asupra cărora Dumnezeu a pus sarcina și răspunderea lucrării Sale”. — Biserica celor rămași nu este Babilon, p. 20.

Cei cari au urmărit de aproape falsele mișcări de reformă, cunosc originea lor și au putut observa caracterul conducătorilor lor, știu cu câtă exactitate aceștia sunt descriși în istoria lui Core și a tovarășilor săi.

„Invinuirile lor erau primite cu atâta căldură, încât ei au mers mai departe, și în cele din urmă ei credeau cu adevărat că ar fi mânați de un zel pentru Dumnezeu Gelozia a dat naștere la invidie, și apoi invidia la răscoală. Ei discutase atât de mult asupra dreptului pe care-l avea Moise la o așa mare autoritate și onoare, încât ajunseră să creadă că el ocupa o poziție foarte de invidiat, și că oricare dintre ei ar fi putut s'o îndeplinească tot atât de bine ca și el. Pe de altă parte, ei se făcuse unul pe altul să creadă că Moise și Aron își asumase aceste poziții pe cari le aveau. Nemulțumiții ziceau că, luând asupra lor preoția și conducerea, acești conducători se ridicase de-asupra adunării Domnului, pe când familia lor nu avea niciun drept la această distincție în Izrail; ei nu erau mai sfinți decât poporul, și că ar fi trebuit să se mulțumească să fie pe aceeași treaptă cu frații lor, cari erau ca și ei favorizați de prezența specială și de protecția lui Dumnezeu”. — „Patriarhi și Profeti”, pp. 396. 397.

Vorbind de atitudinea față de conducătorii lucrării, atât de disprețuiți, spionați și criticați de reformiști, iată ce spune Martorul Credincios: „Este peste putință oamenilor să aducă o mai mare insultă lui Dumnezeu decât disprețuind și alungând pe acei de cari El Se servește spre mântuirea noastră”. (Idem, p. 402.) Care este originea unei astfel de dispoziții?

„Rebeliunea lui Core reprezintă, într'o formă mai mică, manifestațiunile spiritului care duse la răscoala lui Satana în ceruri. Mândria și ambiția împinseră pe Lucifer să se plângă de guvernarea lui Dumnezeu și să caute să răstoarne ordinea care fusese stabilită în ceruri. Dela căderea lui, scopul său a fost să infiltreze același spirit de invidie și de nemulțumire, aceeași ambiție după poziții înalte și onoare în mințile oamenilor. El fu acela care lucră asupra spiritelor lui Core, Datan și Abiram, ațâțând în ei iubirea de mărire, invidia, neîncrederea și revolta. **Impingându-i să înlăture pe oamenii pe cari Dumnezeu îi alesese, Satana îi îndemna să lepede pe Dumnezeu ca conducător al lor.** Și cu toate acestea, în timp ce ei defăimau pe Dumnezeu și murmurau împotriva lui Moise și-a lui Aron, ei se înșelau pe ei înșiși crezându-se neprihăniți și socoteau pe aceia cari condamnase cu îndrăzneală păcatele lor, ca fiind împinși de Satana.

„Dar oare acum nu mai există relele cari pregătiră nimicirea lui Core? Mândria și ambiția sunt pretutindeni; și când acestea sunt nutrite în inimă, ele deschid ușa invidiei și umblării după onoare; atunci sufletul se depărtează de Dumnezeu și intră fără să-și dea seama în rândurile lui Satana. Asemenea lui Core și tovarășilor săi, chiar printre cei cari pretind a fi urmași ai lui Hristos, sunt mulți cari plănuiesc, gândesc și lucrează cu atâta încordare pentru înălțare de sine, încât spre a obține simpatia și sprijinul oamenilor, sunt gata să

(Urmare la pag. 15)

„Până aci ne-a ajutat Domnul”

În zilele din vechime Dumnezeu a dat mari biruințe poporului Său în vremuri de mari frământări și greutăți. În timpul unei astfel de împrejurări, când Filistenii erau prinși într'unul din multele lor războaie cu copiii lui Izrail, aceștia din urmă au biruit, și după victorie, „Samuel a luat o piatră pe care a pus-o între Mișpe și Sen și i-a pus numele Eben Ezer (Piatră de ajutor), zicând: „Până aici Domnul ne-a ajutat”. 1 Samuel 7, 12. Profetul a recunoscut că Domnul a fost ajutorul cel mare al poporului Său, și el a însemnat aceasta prin înălțarea unui stâlp de aducere aminte ca să rămână de-a-lungul anilor ca o mărturie a puterii și conducerii lui Dumnezeu față de Izrail, pentru ca mărirea să fie adusă lui Dumnezeu pentru biruința câștigată.

Din primele zile ale istoriei noastre până în timpul de față, noi ca popor putem de asemenea să spunem cu încredere, ca și Samuel din vechime: „Până aici Domnul ne-a ajutat”; de-a-lungul întregului drum au fost ridicați mai mulți Eben Ezer, ca să însemneze timpul și locul unde poporul lui Dumnezeu a primit biruințe însemnate în numele Său. În lumea întreagă au fost ridicați stâlpi de aducere aminte despre lucrarea misionară. Fiecare stațiune misionară, fiecă școală, fiecă dispensar, fiecă spital și sanatoriu, și fiecă editură dă mărturie despre faptele mărețe ale lui Dumnezeu pentru poporul și cauza Sa.

Ni se spune în chip hotărât că „poporului lui Dumnezeu îi stă în față o lucrare măreață, o lucrare ce trebuie să se ridice continuu la o mare însemnătate. Străduințele noastre în lucrurile misionare trebuie să devină mult mai cuprinzătoare. O lucrare mai categorică de cum a fost făcută trebuie să fie săvârșită înainte de cea de a doua arătare a Domnu-

lui nostru Isus Hristos. Poporul lui Dumnezeu nu va înceta lucrul lui până ce nu va încercui lumea

„O criză este chiar lângă noi. Acum trebuie ca prin puterea Spiritului Sfânt noi să vestim adevăruri pentru aceste zile din urmă. Nu mai este mult până când fiecare va fi auzit avertizarea și va fi luat o hotărâre. Apoi va veni sfârșitul”. — „Mărturii”, Vol. VI, pp. 28, 29.

Declarația de mai sus este un continuu apel să pășim înainte cu credință, fiind convinși că Domnul nu va înceta să ne ajute și să ne binecuvinteze în fiecare străduință credincioasă și sinceră pentru înaintarea continuă a lucrării Sale pe întreg pământul. Vremurile cer repeziciune. „Grămezi, grămezi” strigă profetul, „în valea judecății”. Dumnezeu Se folosește astăzi de împrejurări pentru a determina pe oameni la o hotărâre, fie pentru viață veșnică, fie pentru moarte veșnică. Mai departe, noi suntem convinși că Dumnezeu va săvârși lucrarea Sa repede în dreptate.

Cu toate că pare că Duhul lui Dumnezeu este retras de pe pământ, datorită creșterii împotrivirilor, totuși în același timp Dumnezeu revărsă Duhul Său în ploii îmbelșugate peste tot câmpul secerișului. Atât predicatorii cât și evangheliștii laici văd adevărindu-se acest lucru în străduințele lor zeloase și credincioase pentru înaintarea împărăției lui Dumnezeu.

În sfortărea noastră anuală cu privire la Campania de Toamnă noi am fost impresionați că pe măsură ce anii s'au scurs, Dumnezeu S'a folosit în chip minunat de această mare lucrare misionară anuală, pentru a strânge un seceriș prețios de suflete. În timpul perioadei de treizeci și doi de ani, Campania de Toamnă a pus pe Adventiștii de Ziua

Șaptea în legătură personală cu milioane de inși. În fiecare an cercul de influență a fost mărit, așa că noi astăzi am ajuns, fie direct, fie indirect, printre o sută cincizeci milioane de oameni în întreaga lume.

Am ajuns acum în al treizeci și treilea an din istoria Campaniei de toamnă. Când adresăm din nou această chemare, de a strânge rândurile, sutelor și miilor de credincioși cari au fost sprijin în timpul anilor, și zecilor și sutelor cari pentru prima dată în viață li se va da un loc în lucrarea Campaniei de Toamnă, dorim să exprimăm tuturor lucrătorilor și credincioșilor noștri din Uniunea Română cea mai sinceră apreciere și recunoștință pentru ceea ce voi, cu ajutorul lui Dumnezeu, ați îndeplinit în anii trecuți și veți împlini în Campania ce ne stă în față.

Mai presus de toate ne bucurăm de numărul celor cari s'au hotărât a se uni cu rămășița poporului lui Dumnezeu, ca rezultat al legăturilor făcute prin Campania de Toamnă. Printr'o plănuire și organizare îngrijită, sfortările cu Campania de Toamnă au fost de asemenea reduse an de an, așa încât multe câmpuri sfârșesc acum Campania într'o vreme de trei până la șase săptămâni. Un mai mare număr de membri ai bisericii iau de asemenea parte an de an, totuși dacă fiecare membru al fiecărei Comunități s'ar alătura acestei mari străduințe misionare, nu numai că încasările ar crește mult, dar lucrarea atât în patrie cât și în străinătate ar înainta mai repede. De aceea apelăm din nou în 1940 la fiecare Adventist de Ziua Șaptea, tânăr și bătrân, să facă tot ce îi stă în putință pentru terminarea lucrării lui Dumnezeu.

„Secerișul însemnează sfârșitul lumii”. Curând vom avea cel din urmă prilej de a seceră pentru

Domnul. Este deci de datoria noastră să lucrăm în grabă, acum când ocazia continuă să existe și înainte ca ușile cari sunt încă deschise să fie închise pentru totdeauna.

Având credința că fiecare suflet este cu mult mai prețios decât orice comoară pământescă, cât de solemn ar trebui să mergem a săvârși lucrarea Tatălui nostru în Campania ce ne stă în față. Ingerii lui Dumnezeu sunt gata să conlucreze cu noi și să impresioneze pe oameni cu so-

lemnitatea timpurilor și apropierea sfârșitului.

Fie ca lucrătorii, slujbașii și membrii laici ai bisericii să se unească a face Campania 1940 cea mai mare mișcare de câștigare de suflete ce a fost vreodată pe pământ, de când această mare mișcare Adventă a luat ființă, anume de acum un veac și mai bine. Și să pornim cu încredere în sufletele noastre că Dumnezeu nu numai că ne-a ajutat până aici, dar ne-a și făgăduit că va fi cu noi până la sfârșit.

Un copil pierdut

Copilul acesta n'a fost furat de bandiți și ascuns într'o peșteră, unde să plângă și să rabde de foame, punând un popor întreg în mișcare de căutare febrilă pentru a-l găsi. Dacă ar sta cazul așa, o sută de mii de oameni s'ar ridica pentru a-l salva dacă ar fi nevoie. Nenorocirea de a pierde copilul, fără a simți, este un fapt ce se întâmplă de multe ori.

Fapt este, că tatăl său l-a pierdut. Fiind prea ocupat, ca să stea cu el de vorbă la gura sobii și să-i răspundă la întrebările neînsemnate, cu privire la timpul când și tatăl său nu era decât un mare erou al băieților, el a pierdut stăpânirea asupra lui.

Dar și mama l-a pierdut. Ea a fost atât de îngrămădită de lucru cu spălatul și călcatul rufelor, reparatul hainelor, cu cusutul, gătitul, și toată ziua, de dimineață și până seara târziu, era ocupată cu treburile casei. Cum putea ea să-și mai ia timp deosebit și pentru copilul ei? El s'a dus la băiatul lui Ion Bucur să se joace, și curând s'a înhăitat cu ceata copiilor de stradă. Dar băiatul era pierdut pentru familia sa.

Ah, dar și Comunitatea l-a

pierdut. Ea a fost atât de ocupată cu predici, atât de neglijentă față de sentimentele sociale ale băiatului, încât n'a luat nicio măsură, fie în predică, în vorbire sau cântare, sau o activitate pentru vârsta sa de băiat; și astfel astăzi Comunitatea și mulți părinți îndurerați văd cu durere pierderea fiului lor.

Este și băiatul vostru pierdut? Dacă e așa, atunci căutați cu toată inima, până îl veți găsi. Iar dacă nu e pierdut, atunci începeți numaidecât să clădiți un zid de apărare în jurul lui. El trebuie să aibă niște stâlpi puternici de caracter, de sinceritate, de curăție și de credincioșie, cu legăturile crucii și a răbdării prinse dela un stâlp la altul.

Cum puteți să păziți pe băiatul vostru? Numai prin neîncetată rugăciune, studiu, lucrare și joc. Acestea patru merg mână în mână în acest plan de salvare: chiar rugăciunea nu lucrează singură, dar ea e necesară la început și în tot timpul. Urmează apoi studiul. Studiați dispozițiile și abilitățile băiatului vostru. Vedeți, ce-i place lui să facă. Ii place zidăria, amestecul chimicalelor, a conduce mașini electrice, a mâna

și îngriji de animale, sau ce-i place? Este bun de ceva, sau nu e un băiat cum trebuie? Trebuie să fie grija voastră, de a afla în ce parte înclină el, și a-i procura cărțile sau revistele cari să-i ajute să-și desvolte talentul său. Apoi ajutați-i să-și procure materialele necesare pentru a-și săvârși lucrul dorit. Nu orice ne vine mai întâi la îndemână are valoare, ci ați întrebuița mai bine orele voastre, dacă ați petrece timpul împreună cu el, făcând vreun lucru din lemn, etc., sau amestecând niscai lucruri chimicale în magazie, decât a șede nepăsător și a ceti ziarul sau a repara vreo haină, în timp ce băiatul vostru s'a dus cu ceata.

Chiar dacă părul vi s'a încărunțit și degetele dela mâini vă sunt cam greoaie de mișcat, totuși câțva timp, petrecut în fiecare zi la joacă cu copilul vostru vă va întineri inima, și orele de serviciu divin de seara vor fi mai fericite, căci băiatul vostru va fi de față la studierea lecțiunii pentru școala de Sabat împreună cu voi. În primul rând, el va lua parte la lecțiune, pentru că și părinții l-au ajutat pe el la lucrarea și jocul lui; și atunci curând Duhul Sfânt va mișca inima lui și se va uni cu voi, pentru că Spiritul îl mână pe această cale.

Nici chiar în ziua Sabatului nu sunteți scutiți de această datorie. De fapt, Sabatul este cea mai ocupată zi. Mai întâi vine școala Sabatului și serviciile divine de dimineață; apoi prânzirea cu ceva deosebit care place băiatului. Cetera, deslegarea de subiecte grele din Biblie, jocuri biblice, învățarea unei cântări pe note pentru școala de Sabat — cât de repede zboară ceasurile, când ajută și tata și mama! Apoi o plimbare în pădure, sau pe șoseaua județeană. Conversația dela inimă la inimă e mai plăcută când tatăl și mama participă la ea.

Atunci nu se va mai striga: „S'a pierdut un băiat“, ci, dimpotrivă, se va auzi vestea îmbucurătoare: „Am găsit băiatul“.

DENTRUCHEIMICUTI

Berbecul între spini

— Data trecută am vorbit despre Țapul care fusese adus ca jertfă de ispășire pentru păcatele copiilor lui Izrail. Însă se aduceau și alte animale ca jertfă, și odată Dumnezeu a ales chiar un berbec. Cine dintre voi poate să-mi spună cu ce ocazie?

— A, eu știu, mi-am adus aminte, s'a întâmplat când Abram trebuia să aducă jertfă pe Isac! — izbucni Nicușor plin de bucurie, după o clipă de gândire.

— Bine, atunci, povestește-ne tu această întâmplare.

— Abraam, începui Nicușor, iubea din toată inima pe fiul său, Isac; ba poate chiar mai mult decât își iubesc alți părinți pe copiii lor, fiindcă îi fusese dăruit la bătrânețe de Sara, soția lui. Isac era singurul moștenitor al acestui om bogat, și toate făgăduințele pe cari Abraam le primise de la Dumnezeu trebuiau să se împlinească cu el și cu toți urmașii lui.

Intr'o noapte Dumnezeu vorbi cu Abraam și-i ceru să-i aducă jertfă pe Isac, fiul lui mult iubit. Intr'adevăr, Dumnezeu n'ar fi putut cere nimic mai greu decât aceasta, bătrânului Său serv. Numai iubirea cea mare a lui Abram pentru Dumnezeu l-ar fi putut constrânge să dea ascultare acestei cereri.

Dis-de-diminează el se pregăti pentru scopul acesta, și împreună cu Isac, fiul lui, și cu alți doi servi, plecă pe drum către Moria. Tăcuți mergeau pe cale, tatăl și fiul.....

Tânărul, de obicei plin de fericire și bucurie, nu îndrăzni să întrebe pe tatăl lui despre moti-

vul tristeții sale. El nu știa nimic altceva, decât că tatăl său vroia să aducă o jertfă Domnului, și își închipuia că va fi o jertfă de ispășire.

Trebură să călătorească trei zile către locul hotărât. Când au ajuns la poalele muntelui, Abram a dat poruncă celor doi servi să rămână acolo. El vroia să fie singur cu fiul său în ceasul cel greu al despărțirii. Lemnele au fost puse pe Isac, care avea să fie jertfit, iar tatăl a luat cuțitul și focul.

Cât de tare trebuie să fi bătut inima tatălui, când Isac a întrebă:

— Iată, aci este focul și lemnele, dar unde este oaia pentru jertfă?

Abraam liniștit a răspuns:

— Fiul meu, Domnul Se va îngriji pentru oaia de jertfă.

La locul arătat de Dumnezeu, ei au clădit un altar și au pus deasupra lui lemne. Atunci, cu vocea tremurândă, Abraam descoperi fiului său solia dumnezeiască.

Din copilărie, Isac fusese crescut într'un spirit de ascultare, plin de zel și încredere, și când dorința lui Dumnezeu îi fu pusă înainte, el se plecă cu adâncă supunere. Tatăl ridică cuțitul spre a junghia pe fiul său, dar deodată, mâna lui fu oprită pe loc și un înger al Domnului strigă către el:

— Abraam, Abraam!..... El răspunse repede:

— Aici sunt! Și iarăși auzi vocea:

— Nu te atinge de băiat, căci știu că te temi de Domnul și n'ai cruțat pe propriul tău fiu pentru a-Mi îndeplini voința.....

Atunci Abraam își ridică ochii și văzu în urma lui un berbec încurcat cu coarnele între spini. Domnul Se îngrijise într'adevăr de animalul de jertfă și nu lăsă nerăsplătită ascultarea lui Abraam. Cu inimile pline de mulțumire și bucurie, Isac și Abraam aduseră Domnului jertfa.

Atunci bătrânul tată auzi cuvintele de mângâiere:

„Prin sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile de pe pământ, fiindcă tu Mi-ai ascultat cuvântul“.

Fratele Popov împreună cu unul dintre zeloșii credincioși din Nordul Bucovinei.

Misiunea Internă

Programul din luna Septembrie

PROGRAM

Cântare de deschidere

Rugăciune

Raportul

Daruri pentru lucrarea misionară locală

Studiu biblic: Aduceți mulțumiri lui Dumnezeu.

Cântare

Lectură: Experiențe cu Revista de Toamnă din toată lumea.

Cântare

Rugăciune

Către Conducători

Serviciul divin din Sabatul dela 7 Septembrie 1940 va fi consacrat printr'o oră de experiențe în care

membrii Comunității să istorisească cum i-a condus Dumnezeu în săptămânile trecute. Prin aceasta Dumnezeu va fi onorat, iar Comunitatea va fi încurajată.

Programul de față se compune dintr'un studiu biblic și din experiențe cu Revista de Toamnă din toată lumea. După aceasta Comunitatea să înalțe rugăciuni scurte și însuflețite. Cea mai mare parte din timp va fi folosită pentru istorisirea experiențelor făcute de către membri.

Cetiți articolul „Lăsați pierzării?” și prezentați membrilor planul cu abonamente prezentat acolo, insistând pentru strângerea a cât mai multe abonamente la revista „Semnele Timpului”.

Experiențe cu Revista de Toamnă

Lucrarea unei reviste

Prin vara anului 1931, soția presbiterului Comunității noastre din Canon City, Colorado, văzu un om bătrân, peste drum de unde locuia dânsa, care lucra la fânul de pe câmpul său. Ea se simți îndemnată să-i ducă o Revistă de Toamnă. Intrând în vorbă cu acest om, el îi spuse că face parte dintr'o mică biserică din oraș și că nu poate da niciun fel de dar. Totuși el luă Revista de Toamnă și o ceti. Multe zile după aceea, când se întoarse să strângă fânul, el chemă pe fratele Brown, care era presbiterul Comunității din acel oraș și îi zise că a cetit revista și s'a gândit că noi facem o lucrare minunată, de aceea se simte îndemnat să facă și el ceva pentru înaintarea acestei lucrări misionare pe care o facem noi, așa că ne dădu cinci dolari.

Ei îi procurară și mai multă literatură și rapoarte asupra lucrării pe care o facem noi în diferite părți ale lumii și chiar în acea toamnă după ce vându recolta de mere (pentru că el avea o

grădină de pomi), ne dădu un cec de 100 de dolari pentru a fi folosiți în lucrarea misionară. El spuse că ar dori să contribuie pentru ridicarea unei capele în acel oraș, pentru că întreaga sumă pe care o dăduse mai înainte dorea să fie numai pentru misiuni. Anul următor, în 1932, el fu de asemenea impresionat de lucrarea noastră în țările misionare și dădu în mai multe rânduri în decursul anului, odată 50 de dolari, din nou 100 de dolari și apoi 200 de dolari. Anul următor, în 1933, el dădu cel mai mare dar, 100 de dolari în vară și 500 de dolari în toamnă, după ce vându recolta de fructe.

În anul următor, recolta nu fu atât de bună și prețurile erau mici, dar el continuă să dea atât cât îi îngăduiau veniturile, câteodată strângând cu greu cele necesare pentru gospodăria sa. Fiind necăsătorit, el era foarte atent în ceea ce cheltuia pentru sine.

În timp ce eram președintele Conferinței Colorado, am fost invitat să-l vizitez. El plănuise a dăru lucrării întreaga sa avere,

locuința, grădina cu pomi fructiferi, caii și tot ce avea. El dorea ca acestea să fie folosite pentru înaintarea Evangheliei în țările misionare. Când și-a dat seama că sănătatea nu-i mai permitea să se ocupe cu acestea, le dăru pe toate Conferinței și Conferința le vându pentru suma de 1.000 de dolari, așa că până la data când părăsise toate acestea el contribuise pentru lucrarea Evangheliei cu 2.251 de dolari și după vânzare 1000 dolari, în total 3.251 dolari.

Deși până acum nu este membru al Comunității noastre, totuși vizitează regulat adunările noastre și fără îndoială că în curând va deveni membru. El a primit adevărul Sabatului și alte puncte ale soliei și speră în curând ca să fie botezat.

Douăzeci și patru de suflete câștigate

O soră din Australia, în timp ce se afla în lucrarea cu Revista de Toamnă, veni în legătură cu o femeie care primi solia în urma lucrării personale cu dânsa ce o începuse cu ocazia Revistei de Toamnă. Această femeie prezentă adevărul unei prietene a ei și nu mult după aceea, această prietenă primi adevărul împreună cu soțul și familia ei și doi gineri. Unul dintre acești gineri este în prezent lucrător al Evangheliei, iar celălalt împreună cu soția lui care primise adevărul ceva mai târziu este în birourile Conferinței noastre. Dar aceasta nu este tot ceea ce a rezultat din primul contact cu Revista de Toamnă prin eforturile acestei surori. O altă familie de opt persoane și încă alta de trei persoane au fost câștigate la adevăr prin lucrarea personală a femeii dintâi care primise solia, iar una din familii deveni mijlocul prin care se mai câștigă încă alte patru familii. În felul acesta au fost câștigate douăzeci și patru de persoane

serioase, zeloase și credincioase pentru înaintarea soliei ca rezultat al lucrării cu Revista de Toamnă și continuării ei prin lecturi personale.

Mărturia lui Lo Yin-Chio

(Un frate chinez câștigat prin campania cu Revista de Toamnă plin de entuziasm, lucrător cu succes în lucrarea cu Revista de Toamnă.)

Când eram funcționar într-o bancă din orașul Changteh, Domnul mi-a trimis o mare binecuvântare. Intr-o zi Pastorul Longway, cu unul dintre frați, veni la banca noastră pentru a solicita un ajutor. Eu dădu-i cu plăcere câțiva dolari în contul băncii. După ce am cetit Revista de Toamnă, am constatat că lucrarea raportată cu privire la ceea ce se făcuse în China era o lucrare bună, dar socoteam că și aceasta este una ca oricare dintre multele întreprinderi caritabile. Imediat după ce fusei transferat la Hankow și puteam să vizitez adunările Adventiștilor de Ziua Șaptea, am avut ocazia să cunosc și adevărul. După câteva luni de studiu biblic, am fost botezat. Cu adevărat este un privilegiu să fii membru în această biserică.

Când a început lucrarea cu Revista de Toamnă, am dorit să iau și eu parte, pentru că simțeam că Domnul vrăa să mă folosească în acest fel de lucrare în cercul în care mă aflam eu. Am făcut o listă de nume și adrese, în care arătam timpul cel mai potrivit când puteam să-i vizitez precum și starea lor materială, personalitatea, etc. Aveam mai mult de treizeci de nume pe această listă și socoteam că trebuie să primesc cam la 130 de dolari dela aceste persoane. Am început cu aceia cari mi se părea că vor răspunde mai favorabil, dar primii trei mă refuzară. Prin aceasta am fost descurajat și începui să cred că nu pot face această lucrare. Mă simțeam inclinat să încetez, dar am continuat să mă rog stăruitor Tatălui ceresc. Apoi m'am hotărât să vizitez pe al patrulea și al

cincilea dintre prietenii mei și am fost uimit de rezultatele obținute. Aceia cari credeam că îmi vor da patru sau cinci dolari, îmi dădură zece sau doisprezece dolari în modul cel mai binevoitor. Aceia cari credeam că o să-mi dea doi sau trei dolari, îmi dădură patru sau cinci și persoanele cari socoteam că vor da douăzeci mi-au dat cincizeci de dolari. Totul întrecea așteptările mele și am depășit ținta de 130 de dolari. Atunci Pastorii Warren și Longway mă sfătuiră să-mi schimb ținta la 150 de dolari și în curând am atins și această sumă. Atunci am sporit-o la 200 de dolari și în cele din urmă s'a ridicat la 230 de dolari. Recunosc că aceasta nu s'a realizat prin înțelepciunea omenească, ci în urma binecuvântării lui Dumnezeu. Dacă vom porni plini de entuziasm și curaj, vom avea succes. Nădăjduesc că frații și surorile mele se vor uni la această lucrare cu toate puterile lor, așa încât grânarele Domnului să fie pline și Evanghelia să fie predicată în toate colțurile lumii. Am scris această experiență cu nădejdea ca toți să avem încredere în această lucrare și rog pe Dumnezeu să binecuvinteze lucrarea Sa din acest an într-o mai mare măsură decât până acum.

Printre militarii din China

În timp ce ajutam fratelui Ren dela Yenchow, Shantung, ca să își ajungă ținta pentru Revista de Toamnă, am vizitat pe mai mulți militari. Pretutindenii am fost primiți cu bunăvoință, dela soldați până la comandanți. Am fost foarte impresionat văzând într-o revistă a unuia dintre acești ofițeri o parte din Biblie. În biroul Maiorului Liu, am găsit printre cărțile sale o Biblie legată în piele pe care am folosit-o spre a-i ceti cele din urmă profeții. Colonelul Sun, după ce a primit raportul nostru și a contribuit cu ceva, ne-a zis: „Nu vă grăbiți, pentru că aș dori să vorbesc puțin cu dvs. Eu sunt creștin și obișnuiam să fiu un membru în corul armatei generalului Feng”. (Genera-

lul Feng este supranumit „Generalul creștin”.) Am vorbit împreună o oră și am avut ocazia să spunem colonelului despre grabnica revenire a lui Isus.

Fiind în camera de audiență a Generalului de Brigadă Chang Ching Hsiu, am observat că singurele cărți cari se aflau pe masă erau două Biblii. După ce Generalul ne-a dat un dar, i-am întins una din Biblii iar pe cealaltă am luat-o eu și am cetit împreună un număr de profeții despre revenirea lui Isus. Am constatat că Generalul era bine familiarizat cu Biblia. În biroul unui Maior, ni s'a istorisit cum acum câțiva ani în urmă, Generalul Chang Chih Chiang îngenuchea de multe ori în mijlocul bătăliei și se ruga arzător fără să deschidă ochii în timp ce șrapnelele și bombele explodau în jurul său. Părea că este o istorisire biblică la fel cu aceea când Iosua s'a rugat să se oprească soarele. Acest General cu numele Chang, ne mai fiind în armată, este un lucrător laic zelos care a întemeiat o mișcare de evangheliști laici numită „compania celor zece”. Acum câțiva ani el comandă la Societatea Biblică mai multe mii de Biblii cu următoarea inscripție pe copertă: „Acestea sunt scripturile pentru toți cei de sub ceruri”, și au fost distribuite pretutindenii.

M'am bucurat foarte mult de vizitele făcute la acești militari creștini, rezultatul căror principii se vede în faptul că trupele lor erau pretutindenii angajate în întreprinderi de binefacere publică, ca școli și drumuri, plantând pomi și deschizând parcuri. Rar s'a întâmplat să ne întoarcem cu mâinile goale din aceste vizite.

Din întinsul câmpului

Răsunetul vocilor în rugăciune din Diviziunea Europei de Sud s'au unit într'un singur acord când a venit timpul pentru Revista de Toamnă. Toate câmpurile din Europa de Sud erau gata pentru a aduce rapoarte bune cu Revista de Toamnă.

Dela întemeierea Diviziunii din anul 1928 și până în anul 1939,

Revista de Toamnă a adus multe binecuvântări acestei lucrări. Este foarte ușor a ne da seama de ce însemnată este această lucrare. Pe de altă parte nici să nu ne gândim ce ar însemna o scădere a acestor intrări pentru lucrarea noastră.

Dar Revista de Toamnă nu contribuie numai pentru ajungerea țintei financiare. Interesele oamenilor nu sunt îndreptate numai la cele de jos, ci ei doresc să cunoască pe Dumnezeu mai bine și în scopul acestă Revista de Toamnă vine ca un impuls ce îi conduce la cunoașterea adevărului.

În Camerunul de Sud, Africa, Revista de Toamnă a deșteptat printre locuitori o așa dorință după Cuvântul lui Dumnezeu, încât la cererea lor, a trebuit să răspundem prin deschiderea unei noi stațiuni misionare.

Frații spanioli ne-au spus la adunările districtuale și anuale că de prima dată atenția lor le-a fost atrasă asupra întregii solii printr'o Revista de Toamnă. De asemenea au fost făcute experiențe frumoase în România, Italia și Elveția.

Despre poziția pe care unii dintre frații noștri au luat-o cu privire la Revista de Toamnă, următoarele rapoarte ne dau mărturie:

„În fiecare an când venea timpul pentru Revista de Toamnă, mergeam cu bucurie la lucru și Dumnezeu m'a binecuvântat de fiecare dată din belșug. Adevsea inima mea era mișcată când mi-aduceam aminte de unele cuvinte ale Sfințelor Scripturi. Astăzi sunt câștigate trei suflete prin această lucrare și toate contribuie la bunul mers al Comunității. Am lucrat de asemenea printre rudele mele, mai ales cu cumnatul soției mele. Când l-am vizitat pentru prima dată a răs de mine, în anul al doilea m'a primit mai bine, în anul al treilea mă aștepta cu nerăbdare și în anul acesta a devenit fratele nostru”.

„După ce am primit adevărul,

nu aveam decât o singură dorință, să lucrez pentru alții. De obicei răsându-mă cu ocazia Revistei de Toamnă câte 100 de exemplare. În anul acesta am răsândit 102 exemplare. Îndată ce începe timpul pentru Revista de Toamnă, simt în inima mea o neliniște care nu mă părăsește până ce nu mi-am ajuns ținta. Mulțumesc lui Dumnezeu că m'a binecuvântat totdeauna în ostelurile mele. După ce petrecusem o noapte în rugăciune m'am sculat a doua zi dis de dimineață și am pornit la lucru. Chiar dela prima prezentare am dat o revistă. Adânc mișcată această persoană mi-a spus: 'Voiu lua această revistă și doresc să aud mai mult despre această solie'. Cuvântul după aceea am vizitat pe acest om. În prezent el este presbiterul Comunității noastre din Podgorica, Muntenegru. Cu el s'a întors întreaga sa familie. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceste experiențe”.

Un presbiter din Elveția germană ne-a trimis următoarea

experiență făcută cu Revista de Toamnă: „Trebuie să mărturisesc că ultima ocazie cu Revista de Toamnă mi-a făcut multă bucurie și acum am o singură dorință, ca și în anul acesta să iau din nou parte. Pentru strângerea sumelor bunăvoința autorităților mi-a fost de un mare ajutor. Mi-am pus ținta de 250 franci elvețieni. Calculasem așa încât cel care îmi dăduse anul trecut 5 franci să-mi dea acum 10. Într'un caz deosebit, pe care îl consider ca venit dela Dumnezeu, am fost determinat să merg în marile întreprinderi străine unde nu fusesem niciodată. Contrar așteptărilor mele am obținut acolo un dar de 30 fr. Deodată mi-am dat seama că îmi pusesem o țintă prea mică, așa că am dublat-o la 500 fr. Însă darurile au fost atât de bogate încât am mărit încă odată ținta, adică la 1.000 fr. Când mi-am terminat lucrul la sfârșitul lunii Noembrie, darurile intrate erau în sumă de 1.069,50 fr. Pentru toate acestea I se cuvine laudă lui Dumnezeu”.

Mulțumiri lui Dumnezeu

1. Prin ce cuvinte a expus Isus un adevăr foarte bine cunoscut? Mat. 12, 24 ult. p.

2. Cum s'au exprimat oamenii lui Dumnezeu cu privire la aceasta? Ps. 40, 6. 10. 11; Fapte 4, 20.

3. Ce invitație făcu Domnul prin Psalmist către copiii Săi din toate timpurile? Ps. 50, 14. 15. 23; Ps. 96, 1—10; Ps. 149, 1—6.

4. În ce constă unele din motivele pentru cari tinerii Izrailiți aveau să mulțumească lui Dumnezeu și să istorisească urmașilor lor? Ps. 44, 2—5; Deut. 6, 20—25; 2 Tim. 1, 5.

5. Ce rugăminte îi făcu lui Ghedeon un împărat al lui Izraiel? 2 Regi 8, 4—6.

6. Cum fu încheiată activitatea misionară a celor 12 tineri la prima trimetere? Luca 9, 1. 2. 10.

7. Din cari trei puncte se compunea raportul lui Petru față de Comunitatea din Ierusalim asupra activității sale misionare?

a) pentru a aduce slavă lui Dumnezeu

b) pentru a înlătura prejudecățile cari se strecurase printre credincioși

c) pentru a încuraja Comunitatea.

8. Cu ce scop fu consacrate o parte din adunările anuale dela Ierusalim? Fapte 15, 3. 4. 12—14; 21, 17—21.

9. Pentru ce Și-a strâns Dumnezeu și astăzi un popor? Is. 43, 21; 1 Petru 2, 9.

10. Care trebuie să fie principala motiv de mulțumire al Comunității de astăzi? Ier. 51, 10.

Cincisprezece minute misionare

Sabatul dela 7 Septembrie, 1940

Subiect: Invitație pentru membrii cari n'au luat parte în lucrarea cu Revista de Toamnă.

Suntem deja în a doua lună de când a început lucrarea cu Revista de Toamnă. Căutați pe membrii cari au lipsit dela această lucrare. Invitați-i să ia parte pentru ca să nu piardă binecuvântările pe cari Domnul le-a promis copiilor Săi.

Este foarte important ca fiecare membru din clasă să raporteze săptămânal în timpul acesta. Ținta clasei și partea fiecăruia pentru atingerea acestei ținte, trebuie păstrată tot mereu în vedere și să se poată constata progresul față de țintă în fiecare săptămână, așa ca toți să poată fi informați și îndemnați să-și îndeplinească cu seriozitate partea încredințată.

Acum este timpul ca fiecare persoană din Comunitate să vină cu un raport asupra lucrării cu Revista de Toamnă făcută prin diferite mijloace și metode. Unii întârzie să înceapă la timp această lucrare, dar chiar acești membri întârziatori, când încep lucrul își îndeplinesc partea lor într'un timp remarcabil de scurt. Nu dojeniți sau descurajați pe nimeni, ci cu o blândețe stăruitoare faceți-i pe toți să înțeleagă că acum nu este timpul pentru a înceta ci pentru a înainta.

S'au abonat toți membri la revista „Semnele Timpului”?

Spuneți experiențe și strângeți rapoartele.

Sabatul dela 14 Septembrie, 1940

Subiect: Lucrarea grupelor muzicale.

Text misionar: Matei 22, 8—10.

Succesul care a însoțit grupele noastre muzicale cu ocazia Revistei de Toamnă sunt minunate și satisfăcătoare. Fără discuție, lucrarea muzicală îndeplinește o parte importantă în planul cu Revista de Toamnă și ar fi foarte interesant să auzim ceea ce s'a făcut până în prezent de către grupele muzicale. Conducătorii acestor grupe muzicale sunt rugați să dea câteva rapoarte scurte în acest timp.

Raportul dat de către o grupă muzicală prin conducătorul ei este următorul:

„Grupa noastră muzicală a mers de

douăzeci de ori și a strâns un total de daruri de 237,23 dolari”.

Intr'o comunitate din Elveția o grupă muzicală a strâns aproape de fiecare dată câte 100 până la 150 de franci elvețieni.

A mai rămas cineva neabonat? Spuneți experiențe misionare și strângeți rapoartele.

Sabatul dela 21 Septembrie, 1940

Subiect: Experiențe cu Revista de Toamnă.

Text misionar: Isaia 12, 4—6.

Problema de rezolvat cu ocazia aceasta, nu este lipsa de experiențe, ci lipsa de timp pentru a fi istorisite, pentru că fiecare membru al Comunității are ceva experiențe de spus cari vor fi de mare interes pentru toți. Unii frați sau surori, cari au avut experiențe binecuvântate, poate că ezită să le spună de teamă să nu pară lăudăroși, sau poate ca să nu ia timpul ce trebuie dat altora. Dați-le ocazia acestor membri să spună ce au făcut. E o mare bucurie pentru aceștia să spună experiențele lor.

Să se spună experiențe și să se ia rapoartele.

Membrii au abonat pe câte o rudă a lor?

Sabatul dela 28 Septembrie, 1940

Subiect: Posibilitatea de a răspândi literatura prin poștă.

Text misionar: Eclesiastul 12, 9. 10.

Cu o mică cheltuială pentru mărci, cu o mică osteneală scriind și câteva rânduri, este posibil a trimite oamenilor Revista de Toamnă și a-i determina s'o citească și să contribuie cu ceva pentru această lucrare pe baza informațiilor primite din revistă. Aceasta este o metodă foarte bună, folosită de mii de membri ai comunităților noastre.

Cuvintele pentru această solicitare să fie bine întocmite și cu rugăciune. Depinde foarte mult și de gradul de cunoștință ce îl aveți cu aceste persoane. Scrisoarea trebuie să fie scurtă, respectoasă și sinceră.

Pe lângă celelalte metode pentru lucrarea cu Revista de Toamnă pe cari trebuie să le folosim cu toții, solicitările prin poștă, cari pot fi făcute zi sau noapte, aduc contribuții frumoase. Să ne punem ținta ca să facem cel puțin cinci scrisori de acest fel de către fiecare membru în parte.

Fiecare membru să se străduiască a abona pe cât mai mulți.

Să se spună experiențe și să se strângă rapoartele.

(Uimare dela pag. 8)

schimbe adevărul, să calomnieze pe slujitorii lui Dumnezeu și chiar să-i învinuiască de motivele mârșave și egoiste de cari sunt stăpânite propriile lor inimi. Tot repetând mereu minciuna, și aceasta împotriva oricărei dovezi contrarii, ei sfârșesc prin a o crede adevărată. Și tot slăbind încrederea oamenilor în oamenii lui Dumnezeu, ei se cred într'adevăr că sunt angajați într'o lucrare bună, aducând serviciu lui Dumnezeu”. — Idem, pp. 403. 404.

Studierea acestor fapte, descoperă că mișcările reformiste aproape toate iau naștere în același fel. Un om sau o grupă de oameni încep o acțiune împotriva organizației, pentru că frații conducători s'au văzut nevoiți să reziste uneltirilor lor tendențioase, să înfrâneze exagerările lor, să îndrepte pe cei cari manifestau un spirit distrugător și cari vroiau să-și impună vederile lor extremiste. Refuzând să-și recunoască hotărârile lor rău voitoare și să-și reformeze căile și inimile lor, acești oameni sfârșesc prin a-și închipui că trebuie să ia armele împotriva bisericii și organizației ei. Pentru a-și ajunge scopurile, ei își iau rolul de „reformatori”, fără să-și dea seama că sunt orbiți de înclinațiile rele ale inimii lor lipsită de umilință, dragoste, milă și de sinceritate, cari trebuie să caracterizeze pe aceia cari sunt cu adevărat inspirați și conduși de Spiritul Domnului.

Astfel s'a întâmplat cu Core și cu tovarășii săi, cari fură aduși să ațâțe în mijlocul poporului răscoala împotriva lui Moise și lui Aaron. Inima firească a avut totdeauna aceleași înclinări primejdioase. Spiritul profeției subliniază faptul că, în privința aceasta, istoria s'a repetat și se repetă și astăzi.

Cercul Tabita

Responsabilitatea bisericii din urmă

Advenștilor de Ziua a Șaptea li s'a încredințat planul adevărului și însărcinarea de a face bine, ajutând pe oameni în nevoile lor spirituale și corporale. Planul lui Dumnezeu pentru poporul Său a fost totdeauna ca ei să privească în jurul lor căutând a ajuta și a se pune în serviciul facerii de bine. În lucrarea de binefacere ei să fie în frunte. Intențiile lui Dumnezeu pentru biserica Sa sunt arătate în cuvintele următoare: „Domnul te va face cap, iar nu coadă”. Deut. 28, 13. „Ridică-te și luminează... Neamuri vor urma în lumina ta, și împărați în strălucirea razelor tale”. Isa. 60, 1. 3. Lucrarea de binefacere a fost săvârșită de către biserica Advenștilor de Ziua Șaptea în tot cursul activității lor într'o măsură mai mare sau mai mică. „Servicii creștine” a fost însă numele sub care se făcea înainte lucrarea de binefacere. De aproape 80 sau 90 de ani serviciile acestea umanitare erau săvârșite de către denominația noastră sub numele de „**Lucrarea de ajutorare creștină medicală misionară**”, prin care bolnavi și suferinzi au fost tratați, au fost organizate case pentru orfani, bătrâni, văduve, s'a împărțit hrană și îmbrăcăminte celor în nevoie, s'au format stațiuni misionare ca centre de lucrare misionară și de ajutorare.

Lucrarea pe care Advenștii de Ziua Șaptea au pus-o în mișcare în timpurile din urmă, și au săvârșit-o în peste 700 de limbi în toate părțile lumii a constituit minunea lumii, și Dumnezeu a promis că poporul Său va fi „cap, iar nu coadă”, în reforma

spirituală și cea fizică. Dar inamicul oricărui bine, veghia în mod șiret asupra oricărei ocazii și se așează de-a-curmezișul împlinirii a ceea ce a zis Dumnezeu în Sfintele Scripturi.

Suntem ferm convinși că Dumnezeu va duce lucrarea Sa la o dezvoltare, în ciuda oricărei împotriviri.

„Insărcinarea Biblică este marele caracter misionar al Impărăției lui Hristos”. Către biserica Sa din urmă au fost date instrucțiuni speciale cu privire la importanța de a urma întocmai metoda de servire a lui Hristos, așa cum ne este arătat în cuvintele următoare:

„Metodele lui Hristos de a prezenta adevărul nu pot fi îmbunătățite. Mântuitorul a dat ucenicilor Săi lecțiuni practice, învățându-i cum să lucreze în așa fel încât sufletele să poată fi fericite în adevăr. El simpatiza cu cei îndurerați, obosiți și împovărați, cum și cu toți cei apăsăți. El hrănea pe cei flămânzi și da de băut celor însetați. El mergea din loc în loc și făcea bine. Prin binele pe care îl îndeplinea El, prin cuvintele Sale iubitoare cum și prin faptele Sale generoase, a interpretat Scriptura față de toți oamenii”. — „Sfaturi pentru sănătate”, pag. 498.

O astfel de interpretare a Scripturii nu se mărginește la naționalitate, clasă sau rasă. Adevărata religie biblică este revărsarea din abundență a dragostei lui Dumnezeu asupra celor decăzuți și a-i ajuta. Poporul lui Dumnezeu trebuie să meargă mereu crescând în cele bune și

drepte. Lucrarea pe care o cere Hristos, nu trebuie să fie făcută prin procură, punând asupra unui comitet sau unei instituții sarcina pe care ei ar trebui s'o facă personal. Puterea lui Dumnezeu se va descoperi ca o realitate și nu ca o imaginație sau ca rezultat al entuziasmului, nu ca ceva ceremonial sau profesional.

„Calea către Hristos”

Deoarece în scurtul răstimp de o lună s'a terminat întreaga ediție de 30.000 din mult valoroasa carte „Calea către Hristos”, în format mic, cu multă părere de rău trebuie să aducem la cunoștință membrilor noștri, că toate comenzile cari au sosit târziu, nu au mai putut fi executate. În cazul când se va mai scoate o nouă ediție din această carte, sau va apare o alta tot așa ieftină și în același format și cu același scop, vom căuta ca imediat să executăm comenzile întârziate și deci neexecutate.

Cine știe?

Persoanele cari pot da informațiuni precise unde se află C. Balotă originar din Focșani, să comunice adresa acestei persoane scriind fratelui A. Văcăreanu, Str. Mitropolitul Ghenadie Petrescu 116, București 4, deoarece are să-i comunice lucruri de cea mai mare importanță.

ANUNȚ

Caut asociat cu capital care eventual să cunoască conducerea automobilului și un ajutor în laborator de chimicale. Laboratorul acesta de chimicale prepară diferite unșori pentru întreținerea pieilor la conservarea lor; creme de ghețe și altele.

Adresa: Johan Albin Binder Str. Teodor Mihali, Grupa I Sibiu.